

sygn. akt II Cz 2182/14

POSTANOWIENIE

Dnia 08 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Grzesik

Sędziowie: SO Iwona Siuta (spr.)

SO Sławomir Krajewski

po rozpoznaniu w dniu 08 grudnia 2014 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużników J. M., A. M.

na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Stargardzie Szczecińskim M. O. w sprawie Km 1964/13 – w przedmiocie opisu i oszacowania nieruchomości zabudowanej położonej w S. S. przy ul. (...), stanowiącej działkę numer (...) dla której Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim prowadzi księgę wieczystą Km nr (...)

z udziałem wierzycieli Z.S. E. (...) Spółka Akcyjna w P., Banku (...) Spółki Akcyjnej w W., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P., W. R., R. D., E. L.

z udziałem wierzycieli hipotecznych (...) Bank (...) Spółka Akcyjna, Gminy M. S.

na skutek zażalenia dłużnika A. M. na postanowienie Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 4 kwietnia 2014 roku, w sprawie I Co 3018/13

postanawia

oddalić zażalenie.

II Cz 2182/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim odrzucił zażalenie dłużnika A. M. z dnia 10 grudnia 2013 roku.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał, iż zarządzeniem doręczonym w dniu 10 marca 2014 roku A. M. został wezwany do uzupełnienia braków formalnych zażalenia oraz uiszczenia opłaty sądowej w terminie 7 dni. Z racji tego, że termin do uzupełnienia braków upłynął bezskutecznie w dniu 17 marca 2014 roku, na podstawie art. 370 k.p.c. wywiezione przez dłużnika zażalenie należało odrzucić.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł dłużnik A. M., który wniósł o jego zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez jego uchylenie ewentualnie jego uchylenie do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji. Nadto wniósł o zasądzenie od wierzycieli solidarnie na rzecz dłużnika kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 133 §1 k.p.c w zw. z art. 139 §1 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie, skutkiem czego Sąd niezasadnie przyjął iż w sprawie doszło do dwukrotnego awizowania przesyłki zawierającej wezwanie do uzupełnienia braków a tym samym skutecznego doręczenia podczas gdy wobec niepozostawienia zawiadomienia o złożeniu pisma w polskiej placówce pocztowej Sąd winien uznać to doręczenie za nieskuteczne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika A. M. okazało się nieuzasadnione.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo odrzucił zażalenie skarżącego z uwagi na nie usunięcie, mimo wezwania, jego braków formalnych.

Jak wynika z akt sprawy, zarządzeniem z dnia 13 lutego 2014 r., dłużnik został wezwany do uzupełnienia braków formalnych zażalenia z dnia 10 grudnia 2013 r., poprzez podpisanie zażalenia oraz jego odpisów a także uiszczenie opłaty od zażalenia w kwocie 30 zł, w terminie tygodnia pod rygorem odrzucenia zażalenia.

Z adnotacji widniejących na przedmiotowej przesyłce wynika, iż została ona doręczona w sposób określony w art. 139 § 1 k.p.c., tj. w trybie tzw. doręczenia zastępczego. W ocenie Sądu Okręgowego, nie ulega wątpliwości, iż doręczenie to było skuteczne, albowiem przesyłka była prawidłowo awizowana.

Bezspornym jest także, iż braki formalne zażalenia nie zostały w zakreślonym terminie uzupełnione, wobec czego trafnie Sąd Rejonowy zastosował mający zastosowanie również w postępowaniu zażaleniowym przepis art. 370 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pierwszej instancji odrzuci na posiedzeniu niejawnym apelację wniesioną po upływie przepisanej terminu, nieopłaconą lub z innych przyczyn niedopuszczalną, jak również apelację, której braków strona nie uzupełniła w wyznaczonym terminie.

Sąd Odwoławczy podnosi, iż okoliczności podnoszone w zażaleniu w żaden sposób nie podważają prawidłowości zaskarżonego orzeczenia.

Podkreślić należy, iż skarżący w żaden sposób nie wykazał swoich twierdzeń, że nie otrzymał dwukrotnego powiadomienia o skierowanej do niego przesyłce. Nie ma przy tym znaczenia okoliczność, iż skarżący złożył reklamację doręczycielowi, zwłaszcza, że dotychczasowe przesyłki były przez skarżącego odbierane bez przeszkód. Jak wynika z akt sprawy skarżący odebrał zaskarżone postanowienie w dniu 25 kwietnia 2014 r. i w tym samym dniu sporządził i złożył u doręczyciela reklamację. Wątpliwości budzi jednak fakt, iż z jednej strony skarżący w treści reklamacji wskazał jako datę nadania 25.04.2014 r. podczas gdy przesyłka zawierająca wezwanie go do usunięcia braków formalnych została nadana 13.02.2014 r., zaś z drugiej strony podał prawidłowy numer przesyłki, który widniał jedynie na znajdującej się w aktach kopercie oraz na wystawionym przez doręczyciela awizo. Istnieje zatem duże prawdopodobieństwo, że skarżący otrzymał zawiadomienie o skierowanej do niego przesyłce. Trudno zaś przyjąć, że skarżący zdążył w tym samym dniu udać się do Sądu i tam uzyskać numer przesyłki, gdyż w takim przypadku powinien był także powziąć wiadomość o prawidłowej dacie jej nadania. Powyższe okoliczności nie pozwalają zatem na przyjęcie, że skarżący zdołał obalić domniemanie prawidłowości doręczenia zastępczego.

Przywołać należy w tym momencie wyrok Sądu Najwyższego z dnia (...), w którym stwierdzono, iż dowód nadania przesyłki rejestrowanej stanowi domniemanie jej doręczenia adresatowi, albowiem regułą jest, że przesyłki pocztowe rejestrowane doręczane są adresatowi. Wprawdzie dowód jej doręczenia może zostać obalony przez adresata przez wykazanie, że nie miał możliwości zapoznania się z zawartym w niej oświadczeniem woli, jednakowoż do szczególnych okoliczności umożliwiających wykazanie tej okoliczności Sąd Najwyższy zaliczył np. niedostatki w obsłudze pocztowej, błędne zaadresowanie przesyłki, znany nadawcy fakt nieobecności adresata w miejscu zamieszkania itp. Wykazanie istnienia tych okoliczności może stanowić podstawę do podważenia wiarygodności omawianego dowodu prima facie. W ocenie Sadu Odwoławczego sam fakt zareklamowania przesyłki, na który powołuje się skarżący nie stanowi podstawy do obalenia powyższego domniemania.

Skoro zatem wezwanie zostało skarżącemu doręczone prawidłowo a on w określonym terminie nie wykonał zobowiązania, Sąd I instancji w pełni prawidłowo odrzucił zażalenie, którego braki nie zostały uzupełnione.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c., w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Z/

(...)

(...)

(...)

(...)